

Zalán Tibor

MURTERI JEGYZETLAPOK

(FELEZŐSZONETTEK)

Az emberi lényegről

Hajnalok Egyedül a tengerrel Belegázol
a vízbe és háton úszni kezd Sokáig Ég fenn
néhány kósza vándorfelhő akár a némberek
égnek el az emlékezetben És senki mások
Az Isten se-érzet talán Hogy senki se nézi
Az egyedüllét nem azonos a magánnyal A
magány viszont azonos az emberi lényeggel

Az emberi lényeg nem azonos az emberi
léttel Ahogy az egyedüllét sem a magánnyal
Valaki nézi de ez már rég nem isten-érzet
Az emlékezet eléget ilyenkor másokat
benne Fenn elnehezülnek tekintetétől a
felhők a kósza vándorok Némben lángol az ég
Háton Majd leomlanak a hajnal díszletei

Az idő legyintése

Az időre rálegyint Tudja az idő is csak
legyint rá Nem érdeklő a hova és hogy mikor
lesz bármiféle értelemben is kortalan Még
fiatalon koravén Öregedőben talán
már fiatal lehet Senkinek soha kortársa
Ha az idő fal belecsap ököllel Aztán a
fal elé áll és ökölbe szorított kézzel vár

Sorsára vár ökölbe szorított kézzel a fal
előtt Ha az időököl a gyomrába vág Nem

kortársa senkinek Soha nem lehet fiatal
ahogy öregedésében sem lesz koravén Csak
kortalan mindenféle értelemben A kora
nem érdekelheti tehát Legyint az időre
Tudja előbb-utóbb az is legyinteni fog rá

